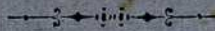

135

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ

ΓΑΒΡΙΗΛ

«Πάνυ με λυπεῖ, ὅτι ἀπελελοίπασι λοιπὸν
 «οἱ τῶν Πατέρων κανόνες, καὶ πάσα ἀ-
 κριβία τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνελήλαται.
 «Καὶ φοβουμαιμὴ κατὰ μικρὸν τῆς ἀδια-
 «φορίας οὐκ προΐουσης εἰς παντελὴ σύγ-
 «χυσιν ἔλθῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα».
 — Βασιλεῖου κανον. Ἐ ἐπιστολῇ—

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΣ «ΑΛΗΘΕΙΑΣ»

1894.

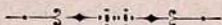
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

GAB

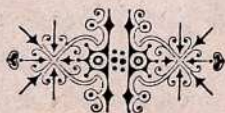
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

« Πάνυ μὲν ἄπειρα ἔτι ἀπελελοίπει λοιπὸν
« οἱ τῶν Πατέρων κανόνες, καὶ πᾶσα ἀ-
« κρισία τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνεήλτατι.
« Καὶ σφραγισθῆναι κατὰ μικρὸν τῆς ἀδία-
« φροσύνης ἡδὴ προΐουσης εἰς παντὸς ἡσυχ-
« χασίαν ἐλθὲν τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα. »
— Βασιλεῖος κανον. Ε' ἐπιστολῆ—

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΑΛΗΘΕΙΑΣ»,
1894.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Παναγιώτατε Δέσποτα, Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος

Καὶ λοιπόν ; Οὔτε ἡ ἐμὴ διαμαρτυρία, ἡ ζωηρὰν τὴν φωνὴν ὑψώσασα τοῦ ἀδικουμένου ἀνά τὴν σύμπασαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ;

Οὔτε ἡ καταστρατήγησις καὶ ἡ ἀντικρυς τελεία ὑπόνοιαι ἐν τούτοις, καταφρόνησις ἐν ἐκείνοις, τῶν ἱερῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κορυφῶν, τῶν ἱερῶν, λέγω, κανόνων, καὶ ἀπαραγράπτων νόμων ;

Οὔτε τὸ ὑπὸ τῶν πανσέπων σατανῶν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὑπαγορευόμενον οὐαὶ καὶ ἀνάθεμα κατὰ τῶν περιυβριζόντων καὶ ἀνατροπόντων τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν κανόνας ;

Οὔτε τὰ ἐκ τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς ὑβρεως γεννώμενα καὶ προκύπτοντα αὐτομάτως διὰ τὴν σύμπασαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μίση τε καὶ ἔριδες καὶ σχίσματα καὶ ἀνατροπαὶ ἀπαραγράπτων δικαίων, καὶ εἴ τι διαβολικὸν εἶποι τις ἄν ;

Οὔτε ἡ ἐντεῦθεν τρομερὰ ὄντως διὰ τε τὸ νῦν, διὰ τε τὸ μέλλον τῆς διακυβερνήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων ἀπορρέουσα εὐθύνη ;

Οὔτε τέλος πάντων ἡ διαμπερῶς διαπερῶσα τὴν ἐκάστου εὐσεβεῦς χριστιανοῦ καρδίαν ἀμφιβολία περὶ τοῦ κύρους τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν τῶν ὑφ' ὑμῶν τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας τελουμένων, διότι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τοῦ παναγίου καλεστώτος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ καθαγια-

σθέντος διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῶν Θεοπέ-
πτων Ἀποστόλων καὶ παντὸς τοῦ διαλαμποῦς στερεώμα-
τος ὁμολογητῶν τε καὶ ιερομαρτύρων ἐπῆλθεν ἡ ἀνεμο-
ζάλη καὶ σύγχυσις ;

Ταῦτα πάντα λοιπὸν οὐκ ἴσχυσαν ἀποτρέφαι ὑμᾶς τῆς
περαιτέρω ἀνομίας καὶ ἀντικανονικότητος, ἀλλ' ὑπὸ πεί-
σματος σατανικοῦ, καλίπερ ὑπὸ βιαίας καὶ μαινομένης
τῆς ἀσεβείας πνοῆς ἐλαυνόμενοι, ἀντιχριστιανικῶς ὄλωσ,
καὶ ἀπανθρώπως ὄλωσ πρὸς τὰς τοιαύτας καὶ τοσαύτας
κατὰ τῆς ἐμῆς ιερότητος ἐπὶ διετίαν ἤδη ὑμετέρας ἐπιθέ-
σεις, ἐπιθέσεις κατὰ πᾶσαν τοῦ βίου διεύθυνσιν, ἐτετρέ-
ψατε ἤδη ἡ ὀριστικώτερον εἰπεῖν, ἐπεβάλετε καὶ τὴν κά-
θοδον τοῦ ἁγίου Ἰμετέρας ἀσεβείας καὶ ἀνομίας ἕξα μὲν
μάτος καὶ ἀποθράσματος, τοῦ βαρέος, λεγῶ, Λυκοῦ εἰς
τὴν ἐμὴν ἱεράν καὶ ἁγίαν ἐδραν, ὄντος ἐμοῦ ἔτι ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ, καὶ πρὸ τοῦ δοθῆναι τὸ νόμιμον καὶ κανονικὸν
τέλος τῆς υποθέσεως, ἥτις τὴν Ἐπαρχίαν μᾶλλον ἢ ἐμὲ
ἀφορᾷ, ἕτερον δ' οὕτω γέννημα, ὡς ἐχίδνης γέννημα καὶ
γεννᾶται, καὶ ἔστι, καὶ ὑφίσταται παρ' Ἰμῶν καὶ δι' Ἰ-
μῶν τῶν τὴν ἀνωτάτην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀρχὴν
συγκροτούντων ;

Ἄλλὰ μετετρέψατε οὕτω πασιδὴ τὴν ὑμετέραν τοῦ
κατηγόρου θέσιν εἰς στάσιν ἀξιοθρήνητον τοῦ κατηγορου-
μένου !!!

Ἄλλὰ τοῦ μόνου μὲν τέως, ἰσχυροτάτου δ' ὅμως ὑπὲρ
τῆς ἑλῆς τέως ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πάσης τῆς
βουλγαρικῆς καὶ εἰ τινος παρομοίας ἐνεργείας ὄπλου : τοῦ

μὴ ἐξεῖται δύο ἐπισκόπους ἐν τῇ αὐτῇ εἴδῃ συγκλημέ-
τους εἶναι : ἀπεγυμνώσατε τέλειον ἑαυτοὺς ἀναισθήτως
πάνυ καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ !!! καὶ ἀντὶ τίνος τιμήματος ; ὦ
τῶν ἀνόμων ! ὦ τῶν ἀπίστων ! Ἄντι πατριαρχικῶν δα-
κρύων καὶ ἰκεσιῶν !!!

Καὶ λοιπὸν θρηγήσωμεν γοερῶς μετὰ τοῦ Μεγάλου Βα-
σιλείου : « Πάνυ μὲ λυπεῖ, ὅτι ἀπελελοίπασι λοιπὸν οἱ
τῶν Πατέρων κατόνες, καὶ πᾶσα ἀκρίβεια τῶν Ἐκκλη-
σιῶν ἀπελήλυται. Καὶ φοβοῦμαι μὴ κατὰ μικρὸν τῆς
ἀδιαφορίας ὁδῶ προΐούσης εἰς παντελῆ σύγχυσιν ἔλθῃ
τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα » (Ἐπιστολ. Κανον.)

Ἄλλ' ὑποθεθῆσθω ὅτι πρὸς στιγμήν ἐγκατέλιπέ με ἡ
ἀσθένεια καὶ ἐσπίπτεσθαι εἰς Τριουλιζίαν καὶ τοῦ γένου-
μου μου καὶ ἀνακαιρέτου Ἰωάννου ἀναρχομένη καὶ ἔλυον
τὴν γλῶτταν, καὶ ἐκεῖθεν ἐν τῷ πλήθει ἀνεμιγνύομένη !
ὅπως αἰ ἄραγε αἱ ἐντεῦθεν συνέπειαι ; Ἰπὸ τοῦ δαιμονιῶν-
τος λοιπὸν καὶ οἰσθηλατευμένου πνεύματος τῶν σκοτει-
νοτέρων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας χρόνων ἄγεσθε,
Πατέρες καὶ ἀδελφοί ; Ἄλλὰ ποῦ ἐπὶ τέλους φέρεσθε ;
« Κύριος οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, ἐπιρᾶναι τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς » !!!...

Τέως μὲν, Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐγνωρίζο-
μεν, ὅτι τινὲς τῶν δευτερευούσης σημασίας διατάξεων
τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν παρηγκωνίζοντο, καὶ ἐκάστοτε
ἡ φωνὴ τοῦ Γένους διὰ τοῦ τύπου, ἐλευθέρου τότε ὄντος,
πολὺν τὸν πάταγον ἐποίει, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη οὐχὶ σπα-
νίως ἀνεστατοῦτο, ἢ δὲ ἀνωτάτη διοικοῦσα Σύνοδος οὐχὶ

σπανιώτερον διὰ τῆς ἀξιωματικῆς αὐτῆς ἐπανόδου εἰς τὴν εὐθυπορείαν ἀπεδείκνυεν, ὅτι ὑπὸ φόβου εὐγενοῦς πρὸς τὴν ἀντικρυς πικρανομίαν ἀπεδυσπέτει καὶ ἀπεστρέφετο. Ἐπ' ἐσχάτων ὁμοῦ τῶν χρόνων, οὐχὶ ἀπλῶς οἱ Ἐθνικοὶ Κανονισμοὶ ἄρδην ἀπεσκυβαλίσθησαν, εἰ μὴ τι ὑλικὸν συμφέρον ἢ συμφέρουσάν τινα ἐνοριακὴν ἐκλογὴν ἀποβλέπουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ θεμελιώδεις τῆς ὅλης πίστεως καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ κανόνες, οἱ ἀποστολικοί, λέγω, καὶ οἱ τῶν ἁγίων τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, τέλειον παρορῶνται, ἢ δικαιότερον, ἐν πλήρει γνώσει ἀσεβῶς πάνυ καταπατοῦνται, καὶ ἄγνωστοί τεὼς ὄροι, καὶ νέαι ἀρχαὶ ἐν τῇ ἀνελιξεί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰσάγονται, οἱ ἄποστολικοὶ πανορθόδοξως σεβασθέντες ἀποσβέννυνται, ὥστε πρὸς τὸ καταλύσαι ἢ τὴν τὸ ἀμεταθέτους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς, συγκατελύσατε τέλειον σήμερον καὶ τὸ ἰσοβίους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς· καὶ πρὸς τὸ ἀκούεσθαι καὶ τόπον ἀπολογίας ἔχειν τοὺς ἀρχιερεῖς, εἰ τινες αὐτῶν αἰτίας ἔχουσιν ἔν τινι, καὶ τὸ πρὸς ἡμέρας τῆς δικονομίας ταχτάς καὶ αὐστηράς τεὼς καὶ ἀπαραγράπτους αὐτῆς τύπους ἕκαστον τῶν πραγμάτων τῆς δικαιοσύνης ὠρισμένως ἔγειν, εἰς ἀναπολογίτους μὲν καὶ κατ' ἐρήμην δεδικασμένους κηρύττεσθαι, ἢ ταῦτόν εἰπεῖν, ἀδικάστους, ἐσχάτης προδοσίας ἐνόχους, καὶ τόπου ἀπολογίας ἐστερημένους, καὶ εἰς κατὰ βούλησιν κατὰ δικοκλοπίαν δικονομικοῖς τύποις ὑποβάλλεσθαι, ἐν ἐνὶ λόγῳ αὐθαιρέτως καὶ σατανικῶς ὅλως μετατραπέντες συμμορφωθῆναι ἐξαναγκάζετε τοὺς Ἀρχιερεῖς κατ' ἄνεσιν οὕτω μονομερῶς κρίνεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι καὶ κατὰ σφετερισμὸν ξένου

δικαιώματος τούς ἀρχιερεῖς παύεσθαι, διότι οὐχὶ βεβηκώς Ὑμεῖς οἱ διορίζοντες τούς Ἀρχιερεῖς ἐστὲ, ἄρα οὐδ' οἱ δικαιοῦμενοι παύειν τούς Ἀρχιερεῖς, ἀλλ' οἱ ἀπλῶς συνιστῶντες, καὶ καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφορίζεσθαι αὐτούς, ἐπὶ ξέναις τοῦ πράγματος τέως αἰτίαις καὶ πρωτοφανέσι διὰ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, πρὸς ὄνειδισμόν καὶ γλευγὴν καὶ ἐξουθένημα τῶν σοβαρωτάτων, ξένου καὶ ἐνταῦθα δικαιώματα ὑποκλέπτοντες, διότι οὐχὶ Ὑμεῖς κύριοι ἐστὲ τῶν περιουσιῶν τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἱερῶν Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων, ἀλλ' ἀπαραγράπτως οἱ κατὰ τόπους καὶ τὰς Ἐπαρχίας Ἀρχιερεῖς, οἱ καὶ τὰς εὐθύναις ἀπέναντι τῆς αὐτῶν Ποίμνης ἔχοντες, Ὑμεῖς δὲ τὴν τοῦ ἀξίου ἐλεύου θέσιν, καὶ ἐκαστοτε ἐλεουμένου διὰ τοῦ κονδυλίου τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἀπλούστατα ἔχετε, καὶ οὐδὲν τι πλέον ἢ ἔλαττον, καὶ ἔσχατοι τὴν σειρὰν ἔρχεσθε, καὶ ἐπὶ τὸ ἔκτον ἐπιδιχάζεσθε· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα θρασέως πᾶν τοὺς ὅρους μετεστρέψατε κατὰ σφετερισμόν, ὥστε τὰς ἀρχιερατικὰς περιουσίας εἰς τὴν βασιλεύουσαν μεταφέρεσθαι, καὶ τὰς ἐκκαθαρίσεις ἐκεῖ μονομερῶς γίνεσθαι, καὶ τὸν νόμιμον καὶ πρῶτον κύριον εἰς θέσιν ἐλεημοσύνης ἐπιζητοῦντες μεθιστάναι, καὶ τὴν νόμιμον μερίδα ἐξηντλημένην ταῖς σκανδαλώδεσι προσθαφαιρέσει διδόνθαι, ἢ ὅπερ συνηθέστερον εἰς καθυστερουμένην καὶ οὐδέποτε εἰσπραττομένην ἐπιχορήγησιν προσυπολογίζεσθαι !!! ;

Ἄλλ' ἐπὶ τέλος διὰ τὸ αὐστηρὸν τῆς ἐμῆς ἐνόμου πορείας, ὑμεῖς παρανομεῖτε ; ἀλλ' αἱ συνέπειαι τῶν τρο-

μερῶν καὶ φρίκην καὶ μόνην φρίκην ἐμποιοῦσῶν πάσῃ ψυχῇ ἀνθρωπίνῃ ἐκτροχιάσεων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου ;

Ἄλλ' ἢ οὕτωςι πανδημεὶ ἀπόσθεσις καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σύμπαντος κόσμου κατάκρυψις τοῦ φωτὸς τῆς δικαιοσύνης, οὐ τρόπον ἐμποιοῦσιν Ὑμῖν ;

Ἄλλὰ τίνες ἄρα Ὑμεῖς ἐστέ, καὶ πόθεν ἔρχεσθε, καὶ ποῦ πορεύεσθε ;

Οἴεσθε μικρὸν τὸν ἔπαινον τὸν ἐκ τῆς δικαίας ψήφου προσπίπτοντα τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αἰώνιον, κατάπτυστόν τε φῶμον Αὐτῆς τῆς ἀγνῆς, τῆς ἀγίας, τῆς ἀμολύντου Ἐκκλησίας ἀσεβῶς τόσον, ὅσον καὶ ἀτασθάλως ἀνάλαμβάνετε τὴς εὐθύνας καὶ καταβουλήσαν ἀπονέμετε ἀπαράγραπτα δίκαια, καταπατοῦντες τὴν φωνὴν τοῦ Ευαγγελίου, καταχλευάζοντες τὴν φωνὴν τῆς ἱερᾶς παραδόσεως καθυβρίζοντες τὴν φωνὴν τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν κανόνων ;

Τί λοιπὸν ἐγένετο ἡ ἐμὴ ἔγκαιρος διαμαρτύρησις ;

Κατεδικάσατε αὐτὴν εἰς σιγὴν καὶ εἰς περιφρόνησιν, καὶ τῇ βίᾳ προσηλπίατε, καὶ τῇ ἀλόγῳ ἐμμονῇ εἰς τὴν παράνομον σπουδὴν καὶ ἐνέργειαν προσπεφυκότως ἔχετε ; Ποῦ λοιπὸν τὸ ἰσοτίμους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς ; Ποῦ λοιπὸν οἱ τῶν Πατέρων Κανόνες ; Ποῦ λοιπὸν ἡ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία πᾶσα ; Ἀπελήλατε λοιπὸν ἡ πᾶσα ; !! Ὡς ἀπὸ προσώπου νῦν συμπάσης τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας ὑφ' ἣν τὴν φωνὴν τῆς διαμαρτυρήσεως : Ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν ὑμᾶς. Ἡμεῖς ἱερὰν Σύνοδον τύπον καὶ κανόνα

Χριστοῦ οἶδαμεν, καὶ οὐχί, τὸ παράπαν οὐχὶ παρασυνα-
γωγῆν. Ἡμεῖς ταύτην οἶδαμεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτης
ἀκούομεν καὶ πρὸς ταύτην προσπεφυκότες ἔχομεν «Ἐ-
καστα τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, ὅταν εὐθυφέσῃται κα-
νονικῆς εὐταξίας, οὐδένα μὲν ἐντίκτει φόβον ἡμῖν, ἀπαλ-
λάσει δὲ καὶ τῆς παρά τινων δυσφημίας, μᾶλλον δὲ καὶ
τὰς παρὰ τῶν εὐφρονούντων εὐφημίας προξενεῖ. Τίς γὰρ
οὐκ ἂν ἀπεδέξοιτο ψῆφον ἀπροσκληνῆ, ἢπερ ἂν γένοιτο
παρὰ τινων ; ἢ πῶς τὸ κρίνειν ὀρθῶς καὶ ἐνόμως οὐκ
ἀνεπίπληκτον ἔσται; μᾶλλον δὲ παντὸς ἐπαίνου μεστόν;...
Φάσκει γὰρ δύνασθαι μὲν συστήσαι τῇ οἰκείᾳ ὑπολήψει,
οὐ λαβεῖν δὲ καιρὸν ἀπολογίας, οὐτε μὲν ἀκρόασιν προσ-
τεθῆναι κανονικῆν. Εἰ δ' ἐγένονε τι τοιοῦτον, αὐτῶν τῶν
ὑπομνημάτων ἢ συστάσις διήλεγξεν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀκόντα
τοῖς αἰτιάμασιν ἔνοχον, ἀποπερασμένον, καὶ οὐδὲν ἔχοντα
λοιπὸν εἰπεῖν, ὡς ἡδίκημένον, ἢ γούν ἐλεύθερον ἀποφή-
νασα, πάλιν ἐδίδου τὸ προεστᾶναι τῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ
ὑπὸ χεῖρα γέγονε τὴν ἐαυτοῦ. Οὐδενὸς δὲ πεπραγμένου
τοιούτου, καταβοᾷ τοῦ πράγματος, καὶ ἀδικίαν ἀφόρητον
ὑποστήναί φησι, καὶ ἀθέσμως ἐκβεβλήσθαι» (Κυριλλ.
Ἄλεξ. Καν. Ἐπιστολή).

Ἡμεῖς ταύτην ἔχομεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτην οἶδαμεν,
καὶ ταύτης ἀκούομεν:

«Ταῦτα περὶ κανόνων διατετάχθω ὑμῖν παρ' ἡμῖν, ὧ
Ἐπίσκοποι. Ὑμεῖς δὲ ἐμμένοντες αὐτοῖς σωθήσεσθε, καὶ
εἰρήνην ἔχετε· ἀπειθοῦντες δὲ κολασθήσεσθε καὶ πόλεμον
μετ' ἀλλήλων ἀτίδιον ἔχετε, δίκην τῆς ἀνηχοῦσας τὴν προ-
ήκουσαν τινῶντες». (Ἐπιλογ. Ἀποστολ. Κανόνων).

Ἡμεῖς ταύτην ἔχομεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν.

«Ἐδόξε τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ Συνόδῳ, ὥστε μένειν καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν βεβαίους καὶ ἀσφαλεῖς πρὸς ψυχῶν θεραπείαν, καὶ ἰατρειάν παθῶν, τοὺς ὑπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων δεχθέντας καὶ κυρωθέντας, ἀλλὰ μὴν καὶ παραδοθέντας ἡμῖν, ὀνόματι τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Ἀποστόλων περὶ κανόνας. Τῶν τε οἰκουμενικῶν Συνόδων τεσσάρων κατ' ὄνομα, τῶν τοπικῶν ὀνομαστὶ, καὶ τῶν κατὰ μέρος Πατέρων ὀνομαστῶν. Καὶ μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν Κανόνας ἢ ἀθετεῖν, Εἰ δέ τις ἀλῶ κανόνα τινὰ τῶν εἰρημένων κεινοτομῶν, ἢ ἀνατάττειν ἐπιγραφῶν ὑπεύθυνος ἔστω κατὰ τὸν τριουσίον κανόνα, ὡς ἐκτὸς διαγορευεῖ, τὴν ἐπιτιμείην δεχόμενος, καὶ δι' αὐτοῦ ἐν ᾧ περ πταίει θεραπευόμενος» (Οἰκ. Συν. ς'. Καν. Β.).

Ἡμεῖς ταύτην τὴν φωνήν ἔχομεν, καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν. «Δέχομαι τὰς ἁγίας ἐπιτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον» (Λέων ὁ σοφός).

Ἡμεῖς ταύτην τὴν φωνήν ἔχομεν καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν «Εἰ δέ τις μαχόμενον τύπον τοῖς νῦν ὠρισμένοις προκομίσει, ἄκυρον τοῦτον ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ καὶ οἰκουμενικῇ Συνόδῳ» (γ'. καν. ἡ.).

Ἡμεῖς τέλος πάντων, ταύτην ἔχομεν τὴν φωνήν, καὶ ταύτην οἶδαμεν, καὶ ταύτης ἀκούομεν καὶ ταύτης στερρῶς ἀντεχόμεθα καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ κηρύττομεν· «Τοῖς

ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς ἱεροὺς καὶ θείους κανόνας τῶν ἱερῶν πατέρων ἡμῶν, οἱ καὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι, καὶ ὄλην τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν κοσμοῦντες, πρὸς θεῖαν ὁδηγοῦσιν, εὐλάβειαν, ἀνίθειμα» (ἡ ἐν Κων)πόλει Σύνοδος).

Ἡμεῖς ἐτέραν πρὸς τοὺς μὴ πειθομένους ἢ πρὸς τοὺς μὴ βουλομένους συνιέναι οὐκ ἔχομεν, οὔτε ὑψῶται, οὔτε πρὸς Θεραπείαν ἐτέραν ὁδὸν ὑποδείξει. Ἐὰν οἱ Θερατεῖς, ἐὰν οἱ δυπαθεῖς καὶ ἀγαλίνωτοι ἐτέρας μὲν φωνῆς ἀκούωσι, τὴν δ' ἀπὸ κρημοῦ εἰς τὴν θάλατταν εὐαγγελικῶς αὐτοὶ ἑαυτοῖς ὁδὸν ἐκλέγωσιν, ἵνα καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἀφανισθῇ, αὐτοὶ σὶδάσι. Τί πρὸς ἡμᾶς; Ἀλλὰ εἶπαί μοι, ὅτι καὶ τοῦ πλεονεκτήματος τούτου ἀπεργυμνώσατε ἑαυτούς, τὴν ἐπιώπινην ἐγκαθιόρυσταντες ἤδη καὶ πρὸς τὰς δύο φωνὰς τῆς ἐμῆς ἐννόμου διαμαρτυρίας, ὡσεὶ ἀπὸ ὕπνου ληθαργικοῦ ἀποπηθῆσαντες καὶ ἐξ ἀδαοῦς καὶ ἀδεξίου οἰακοστρόφου κινήσεως ἐπὶ ὑψάλου ἀποθαλαττομαχίσαντες, τὴν εὐθύνην τῆς ἀβλεψίας ὑμῶν πᾶσαν τάχα πού τῶν πρακτικῶν τῆς Συνόδου ἀπερριμμένην ἐξησφαλίσατε. Ἐπειδὴ τρία ἤδη γράμματα ἐξετοξεύσατε κατὰ τῆς ἐμῆς ἱερότητας, καὶ ἕκαστον τούτων διάφορον τὸν λόγον φέρει τῆς ὑμετέρας ἀσεβοῦς καὶ ἐκθέσμου κινήσεως! Πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἐν Θάσῳ κατὰ Ἰούλιον γράφοντες συνοδικῇ διαγνώμῃ, ταύτην τὴν αἰτίαν ἐνετυπώσατε «... ὅτι ὁ εἰρημένος Μητροπολίτης ὑμῶν διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὄλωσ ἀνταρτικὴν αὐτοῦ στάσιν καὶ ἀντικανονικὴν συμπεριφορὰν, προβλεπομένην

καὶ τιμωρουμένην ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων (!!) ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀπείθειαν πρὸς τὴν καλοῦσαν αὐτὸν φωνὴν τῆς ἀνωτάτης αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. . .» Μετὰ δὲ τὴν ἔγκαιρον πρώτην μου διαμαρτυρίαν, δις ἐκδικούμενοι ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ δις δικάζοντες, μετατρέποντες τὴν ἀπλήν ἀργίαν εἰς καθαίρεισιν καὶ ἀφορισμὸν οὕτω διατυποῦτε τὴν αἰτίαν «. . . βασισθέντες ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν Ἐξάρχων. . .» (Καὶ τίνων Ἐξάρχων; τῶν διὰ ξένην ὄλως ἐντολήν καὶ ἀλλοίως φύσεως!!!) Ἐν δὲ τῇ συστατικῇ τῇ τῷ Γράμματι τῆς εἰδήσεως τῷ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 4061 τῷ ἐκδοθέντι διὰ τὸ ἀπόβρασμα τῆς ἀνομίας, τὴν λύκον, λέγω, τὸν ἀλλοτρίωθαι καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αὐτῆς τῆς ἐμῆς νομίμου Ποίμνης εἰσπηδήσαντα, οὕτω διατυποῦσθε τὴν αἰτίαν καὶ τοιοῦτον τὸν λόγον ἀρῶμεν: «Ἐστω γνωστὸν πᾶσιν ὑμῖν, ὅτι τοῦ τέως ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ ἡμῖν ἀρχιερατεύοντος Γαβριὴλ παυθέντος καὶ καθαιρεθέντος ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξιώματος διὰ τοὺς ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἱεραῆ Συνόδου λόγους. . .»!!! (Σημειώτεον ὅτι ἐξεδόθη μετὰ τὸ β'. φυλλάδιον τῆς διαμαρτυρήσεώς μου.

Καὶ λοιπὸν ποιοὶ ἂν εἴσθε ὑμεῖς, καὶ πόθεν ἄρα ποῦ ἐργεσθε;

Ἐργεσθε ἐκ τῆς λογικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ποίμνης; Ἄλλ' ἀνεύρετε ὑμεῖς αὐτοὶ ἐν τούτοις τὴν λογικὴν!

Ἐργεσθε ἐκ τῆς δικαίας τοῦ Θεοῦ κρίσεως; Ἄλλ' ὀρίσατε ὑμεῖς αὐτοὶ ἐκ τούτων τὴν κρίσιν ταύτην καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἀπόφασιν!!!

Ἐρχεσθε ἀπὸ τῆς μιᾶς, ἀγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἄλλ' ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν ἕτεραν τῆς τοῦ ἱεροῦ συντάγματος καὶ καθεστῶτος αὐτῆς φωνήν! Εἰ καὶ ὑμεῖς σὺν ἡμῖν ἐστέ, δείξατε ἡμῖν τοὺς αἰτιολογοῦντας ταῦτα κανόνας!

Ἡμεῖς ἕτερα συστήματα, ἕτερα συντάγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐκ οἶδαμεν, οὐδὲ γνωρίσαι θέλομεν. Οἶδαμεν μὲν ἕτερα, ἅπερ αἰρέσεις καὶ σχίσματα καὶ παρασυναγωγὰς οἱ θεοφόροι Πατέρες καλοῦσι. Τούτων δὲ ἡ βαρύφωνος σάλπιγξ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θεσπέσιος καὶ μέγας Βασίλειος πρὸς τὸν Ἀμφιλόμιον, τὸν χαρακτηῖρα οὕτως ὀρίζει καὶ διαγιγνώσκειται. . . . Αἰρέσεις μὲν τοὺς παντελῶς ἀπερηγμένους καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν ἀπηλλοτριωμένους. Σχίσματα δὲ, τοὺς δι' αἰτίας πινὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰσχυρὰ πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας. Παρασυναγωγὰς δὲ, τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων Πρεσβυτέρων ἢ Ἐπισκόπων καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδεύτων λαῶν γιγνομένας. . . . (Βασιλ. καν. Α.).

Ἡμεῖς, λέγομεν, τούτοις μεγάλη τῇ φωνῇ ἀποτασσόμεθα, καὶ τοῖς κανόσι τοῖς ἱεροῖς τῶν Ἀποστόλων τε, Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ Θεοφόρων Πατέρων συντασσόμεθα καὶ ἐμμένομεν. Εἰ δ' ὑμεῖς ἕκ τινος τῶν ἑτέρων διακρατεῖσθε ἢ συλλήβδην τῶν πάντων ἀντέχεσθε, αὐτοὶ οἶδατε, αὐτοὶ διαγνώσασθαι ὀφείλετε, καὶ τὰς εὐθύνας δότε ἡμῖν, διότι ἀπλοῖ ἐντολαῖς ἐστέ. Εἰ δὲ ἀπαναίνεσθε καὶ σατανικῶς ἐμμένετε, ὦ! κρεῖσσον ἀποπηδῆσαι πάραυτα ἓνα ὑμῖν ἕκαστον τῆς ὀλκᾶδος τοῦ Χριστοῦ καὶ βαλεῖν

αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν κατὰ τῆς ἀγρίας ὑφάλου, ἐφ' ἧς τὴν ἱεράν Νυκτὸν προσηράξατε, καὶ κατασυντρίψατε ἐαυτοὺς καὶ παραδώσατε ἐαυτοὺς εἰς τὸ οἰώνιον τῶν ἱερῶν κανόνων ἀντίθεμα, ἵνα καὶ τὸ μνημόσυνον Ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἀφανισθῇ.

Ἄλλ', ὦ Ὑμεῖς, οἱ διαπεπιστευμένοι τῆς διακυβερνήσεως τῆς παναγίας τοῦ Χριστοῦ ὀλκάδος, διὰ τί παρεβλέψατε τὸν διδακτικώτατον, ἀλλ' ἅμα καὶ ἐπαγωγότατον συνειρμὸν τοῦ ἐν πλήρει ἀλληλουχίᾳ ἰδεῶν Ἱερωσύνη— Ἐπίσκοπος— ἐνεργουμένη καὶ ἀσκουμένη ἱεραρχία, τὸν ἐν τῇ πρὸς τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν ἀπολογία μου; Δότε ἵνα αὐτὸν καὶ πάλιν πρὸς διδασκαλίαν καὶ σωτηρίαν ἐπιναλάθω. «Οὐκ οἶδα μὲν ὀβριώτερον καὶ ἀγιώτερον τῆς ἱερωσύνης ἐν γένει· οὐκ οἶδα δὲ ὑψηλότερον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, οὐκ οἶδα δὲ σωτηριωδέστερον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ δεσμοῦ τῆς ἐνότητος τῆς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ θετικοῦ καὶ γεγραμμένου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νόμου. Διότι, ἢ τε ἱερωσύνη καθαίρουσα ἡμᾶς τῆς βιωτικῆς μερίμνης, ἐτοίμους αἰεὶ ἔχει πρὸς τὴν κατὰ Χριστὸν αὐταπάρνησιν· τό τε ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τεθειμένους ἡμᾶς διακρατεῖ ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς τῆς ὑπὲρ Χριστὸν αὐταπαρνήσεως, ὅτε δεσμὸς ἐπὶ πλεόν τῆς ἐνότητος ἐπὶ τοῦ θετικοῦ τῆς Ἐκκλησίας νόμου βασιζόμενος, τὴν σωτηριώδη ὑπακοήν, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην, καὶ τὸν κοινὸν σεβασμὸν, καὶ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν διὰ τε τὰ ἐν γένει, διὰ τε τὰ καθέχοντα, ἰσχυρὸν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν εἰς τὸν ἱερόν»

αὐτῆς βωμὸν, καθάπερ ἀποκάρπωσιν δαφιλῆ καὶ καλλίκαρπον εἰσχομίζει. Καὶ κωμῶσα μὲν φαίνεται τότε ἡ Ἐκκλησία ἐν ἀρεταῖς· διαλάμπουσα δὲ ἐν τῷ κοινῷ σεβασμῷ· δεδεδασμένη δέ, καθάπερ ἀπὸ θριάμβου εἰς τὸ ἱερὸν εἰσερχομένη, ἰσχυρὰ ἐν τῇ ἐνότητι οὔσα» (φυλλάδιον Α΄).

Ναύκληροι καὶ Ταγοὶ ἐμπεπιστευμένοι ὄντες τῆς ἀνωτάτης διακυβερνήσεως τῆς παναγίας τοῦ Χριστοῦ ὀκλάδος, τοῦ καταξιώσαντος ἁμαρτίαν γενέσθαι, ἵνα σῶσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀπορρίψαντες πρῶτοι καὶ πρῶτον τὸν σαθρὸν καὶ γήινον τῆς ἐπηρμένης ὀφρύος σαρκίον, ἀναλάβετε μετὰ σιβαρᾶς χειρὸς ἀπὸ τοῦ κήτους τῆς ἱερᾶς Νηὸς τὰ πρὸ πολλοῦ ἐροημένα καὶ διὰ τὴν ἀχρηστίαν τέλεον ὠξυδωμένα τηράλιόν τε, λέγω, καὶ τοὺς Ἐθνικοὺς κανονισμοὺς, καὶ ἐθέντες αὐτά, ὅποι δέτε, καὶ καθήσαντες ὅπου, καὶ ὡς ἐμπρέπει ὑμῖν εὐπλοήσατε πρὸς ἀνθρώποις τῶν παρανόμως, ἀντικανονικῶς καὶ ἀσεβῶς πάνυ πεπραγμένων.

Ἐὰν ὑπάρχη, Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἕλις ἐν τῇ θείᾳ καὶ μεγάλῃ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διδασκαλίᾳ, ἔαν ὑπάρχη δόξα ἀληθῆς καὶ πραγματικῆ ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ, ἔαν ὑπάρχη λάμπρις ὑπερλάμπουσα καὶ μαρμαρυγὴ ὑπεραυγάζουσα ἐν τῇ θείᾳ ὄντως πίστει τοῦ χριστιανισμοῦ, αὕτη καὶ μόνῃ αὕτῃ ἡ ἀρχὴ ἡ σωτήριος ἐστίν: «ὁ νόμος ἡμῶν ὑπέρκειται πά· των ἡμῶν». Οὐχὶ βεβαίως πρωτοτύπως· διότι διαφεύσοι ἂν ἡμᾶς Σωκράτης, τοὺς τῶν Ἀθηναίων νόμους προσωποποιήσας καὶ ἡγεμονικωτέραν τῆς διατάξεως ζωῆς αὐτῶν ὑπὲρ πάσης Ἀθηναίων φωνῆς τῆς

ισχὺν δεδουκώς. Ἄλλ' ὡς πρωτοτύπως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐν τῷ βίῳ τῶν πιστῶν πραγματώσαντος αὐτήν, καὶ ἐντεῦθεν τὰ πέρατα τοῦ κόσμου αὐτοστιγμῇ Ἐκείνην βλέπομεν καταλαβοῦσαν, καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἐν τε τῷ οἴκῳ, ἐν τε τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τε τῇ πολιτείᾳ ριζηδὸν μεταπλάττουσαν, καὶ μακροχρονιώτερα τὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Εὐαγγελίου διαστήματα καὶ θετικώτερα δεδουκυῖαν, καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς τέχναις καὶ τῷ βιοποριστικῷ βίῳ θετικώτερον καὶ βασιμώτερον πρὸς τὴν πραγματικὴν πρόοδον τὸν ἀνθρώπινον λογισμὸν ὠθήθησαν καὶ βασίσασαν ἀνευρίσκωμεν, καὶ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς δικαιότατα τὸ μέγιστον κατὰ τὴν ἡμέτερον αἰῶνα τῆς Γαλλίας πνεῦμα τὸ σπουδαιότερον τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος αὐτοῦ σημεῖον προσωνόμασε, πάσας τὰς πολιτείας, καὶ πᾶσαν διεύθυνσιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἡρέμα μὲν, πάνυ δ' ἠδέως καὶ θετικῶς πρὸς τὰς συνταγματικὰς πολιτείας ἐλκύσασαν καὶ ἐν τῷ χρόνῳ τελειότερας καθιστῶσαν. Τοιοῦτο δ' ἦν ἀρχῆθεν καὶ τὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σύστημά τε καὶ σύνταγμα, καὶ τοιοῦτον εἰς τὸν αἰῶνα παραμενεῖ «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτοῦ».

Καὶ δικαιώτατα καὶ λογικώτατα. Διότι ἐὰν ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ἡμῶν, ἐὰν αὐτὸς ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς Ἐκκλησίας του εἶπέ τι, ἢ ἔπραξέ τι, ἢ ἐδίδαξέ τι, καὶ εἶπε, καὶ ἔπραξε, καὶ ἐδίδαξεν, οὐχὶ ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἀλλ' ὡς τὸ πνεῦμα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ Πατρὸς ὑπηγόρευσε καὶ ἠθέλησε:

Διότι, ἐὰν οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι εἶπόν τι, ἢ ἔπραξαν τι, ἢ τί ἐνομοθέτησαν, ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῷ ῥήματι τοῦ διδασκάλου καὶ εἶπον, καὶ ἔπραξαν, καὶ ἐνομοθέτησαν.

Διότι, ἐὰν αἱ Σύνοδοι τοπικαί τε καὶ οἰκουμενικαί συνῆλθον καὶ εἰργάσθησαν καὶ ἐθέσπισαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὀνόματι ἐκείνῳ καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῷ ῥήματι καὶ τῷ βίῳ Ἐκείνου, ὑπόδειγμα σθεναρὸν καὶ ἀμετάβλητον εἰς ἑαυτοὺς θέντες τοὺς Ἀποστόλους αὐτοὺς καὶ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ πράξιν, καὶ οὕτω συνῆλθον καὶ εἰργάσθησαν καὶ ἐθέσπισαν.

Διότι, ἐὰν ἡ Ἱεραρχία πᾶσα ἐστὶ τι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ Ἐὐαγγελίῳ ἐκείνῳ καὶ τῶν Ἀποστόλων αὐτῶν καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ θεσπίσμασι, καὶ ταῖς πράξεσι καὶ τοῖς διδάγμασιν αὐτῶν ἐστὶ τι. Ἐκαστος μὲν τῶν τῆς ἀνωτάτης ἱεραρχίας ἐν τῇ ἰδίᾳ παροικίᾳ ἴσα πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐκείνων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὁμοτίμους καὶ ἰσοτίμους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς, οἱ πάντες δὲ ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι, ἐν ἐνὶ στόματι, ἐν μιᾷ καρδίᾳ, ἐν ἐνὶ αἰσθηματι ἴσα πρὸς πάντας ἐκείνους ἐσμέν, τύπον, καὶ ὑπογραμμὸν, καὶ φῶς, καὶ ζωὴν καὶ ἀλήθειαν ἐκείνους ἔχοντες καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας. Καθ' ἑαυτοὺς δὲ καὶ ἄνευ ἐκείνων οὐδὲν ἐσμέν, μᾶλλον δὲ σαρκία σαθρὰ καὶ βεβορβορωμένα. Ἄρα ἐὰν κινώμεθα, καθ' ὅ,τι κινούμεθα, ἐν ἐκείνοις δεῖ κινεῖσθαι ἡμᾶς. Καὶ ἐὰν τι ὤμεν, καθ' ὅ,τι ἐσμέν, ἐξ ἐκείνων δεῖ εἶναι τὴν ζωὴν, τὸ

φῶς, τὴν ἀλήθειαν. Ἄνευ δ' ἐκείνων, καὶ μακρὰν ἐκείνων, οὐδὲν, οὐδὲν ἐσμὲν, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, μᾶλλον δὲ ὄφρως ἐπηρμένη καὶ οἴησις, μάχαι τε καὶ ἔριδες, σχίσματα τε καὶ παραсуναγωγαί, λύκοι βαρεῖς τὰ πρόβατα τῆς λογικῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμένης δαιμονιζόμενα ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ τῆς πίστεως ὀρίζοντος διασκορπίζοντες.

Ἄλλ' οὐκ οἶδατε λοιπὸν ὑμεῖς οἱ κωμῶντες φήμης θεοσοφίας τε καὶ θεολογίας, ὅτι ἐὰν ἐκεῖνος ἢ ἱκανὸς λέγειν «τίς περὶ ἀμαρτίας ἐλέγξει με δύναται»; καὶ ἐὰν ἐκεῖνοι εὐθαρσῶς πάνυ καὶ πεπαρησιασμένως λέγωσι καὶ κηρύττουσι «Τὸν ὁρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν, ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτής» εἶχον εἰς ἑαυτοὺς τὴν πᾶσαν ἀκράδαντον καὶ ἀκλινῆ πεποίθησιν εἰς ὅ,τι καυχώμενοι ἔλεγον καὶ ἐκήρυττον, ἀλήθειαν πραγματικὴν καὶ βεβαίαν, ἀπλούστατα διὰ τοῦτο καὶ μόνον τοῦτο, ὅτι τὴν ὑψίστην ἔννοιαν, ἣν ἠδύνατο ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἵνα συλλάβῃ, καὶ τὴν ἱερωτάτην, ἣν ἠδύνατο ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα, ἵνα προφέρῃ λέξιν, τὸ θέλω, τὸ ἱερὸν θέλω, τὸ μέγα θέλω, εἶχον κατὰ πᾶσαν τοῦ ἑαυτῶν βίου τὴν ἔκτασιν καὶ διεύθυνσιν καθυποτεταγμένον εἰς τὸ τοῦ ἑτέρου θέλω, τὸ θέλω τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, τὸ θέλω τοῦ διδασκάλου, τὸ θέλω τοῦ νόμου, ἡθικοῦ τε καὶ πραγματικοῦ νόμου; Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἐστὶν ὁ ἀντικείμενος, ὁ Σατανᾶς, ὁ διάβολος τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, ὁ διάβολος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου; Ἔστι τι ἕτερον τοῦ προσώπου, ὅπερ ἀκριθῶς ἀναπαριστᾷ τῷ κόσμῳ τὸ Ἐγώ, καὶ

μόνον Ἐγώ, καὶ αἰείποτε: Ἐγώ θέλω; ἢ ὄντως ἐπαρθέν-
τες εἰς τὸ ὕψος τῆς κατεχομένης θέσεως, Ἐδρας Πατρι-
αρχικῆς, Ἐδρας Συνοδικῆς, ἐπιλέληστε τέλεον, ὅτι πᾶσα
Ἀρχὴ καὶ Ἐξουσία ὑπεύθυνός ἐστιν, ὡς οὔσα ἀρχὴ καὶ
ἐξουσία ἀπὸ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως οὐκ ἀνήκει Ἰμῖν,
ἀλλὰ τῇ ἱστορίᾳ, καὶ ὅτι οὐδ' ἡμεῖς τὸ παράπαν ἀνήκο-
μεν εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλὰ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ
τῇ Ἐκκλησίᾳ: Γί λοιπόν, ἄλλως, σημαίνουσι, Σταυρός,
χριστιανικὴ αὐτοπύρνησις, ἀκολουθήτω ὀπίσω μου σὺν
τῷ Σταυρῷ;

Διδίσκαλοι καὶ Ἀρχόντες τῆς πίστεως ὑπαγάγετε ἑ-
αυτοὺς τέλεον, καθυποτάξατε ἑαυτοὺς τέλεον εἰς τὸ ἱερόν
καὶ ἄγιον θέλω τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐκ-
κλησιαστικοῦ γραπτοῦ καὶ ἀπαραγράπτου νόμου, παρα-
δίδοντες τὸ ἐγωῖστικὸν θέλω τῷ πυρὶ, ὅτι Σατανικὸν ἐστί.

Μολονότι δὲ νέφη πυκνὰ καὶ βαρᾶ ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα
τῆς Ἐκκλησίας περισυνελέγησαν. Μολονότι ἡ θάλαττα
μαίνεται, τῶν ἀνέμων δυσχαλινώτων πανταχόθεν ἐπερχο-
μένων. Μολονότι ἡ πρόπις τῆς ἱερᾶς Νῆς εἰς τὴν ὕφα-
λον προσκρούει καὶ ἡ Ναῦς ἡ ἱερὰ περιρρεῖ, τὸ δὲ ὑπο-
λειπόμενον τῆς νυκτὸς ἀσέληνόν ἐστί, μολαταῦτα ἐστί
τι καιρὸς σωτηρίας πρὸς εὐπλοίαν, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες.
Ἀναλάβετε ὡς ναύκληροι τὰ εὐσεβῆ προστάγματα τῶν
Οσείων καὶ ἀπαραγράπτων νόμων, ἀφέντες τὸ ὀλέθριον κα-
τὰ βούλησιν διαπλέειν, καὶ ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν Θεὸς ἐ-
λεύσεται μεθ' ὑμῶν. Εἰ δ' ὁ Θεὸς ἐστί μεθ' ὑμῶν, οὐδεὶς
καθ' ὑμῶν.

Μετακαλέσατε πάραυτα τὸν ἐπελθόντα κλέπτην καὶ λησ-
στήν καὶ ἐνθρονισθέντα ὡς ἔμβρυον ἀσεβεστάτης παρανο-
μίας ἐν τῷ ἐμοῦ νομιμωτάτῳ θρόνῳ· «Τὴν γὰρ Ἐπισκο-
πὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀφαιρεθῆναι, πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ κατ'
ἐμοῦ πράγματος οὐδενὶ χριστιανῷ δύναται δοκεῖν (Καρθ.
καν. ψς. 91).

Ἄρατε πάραυτα τὰς ἐκθέσμως καὶ παρανόμως λησθεί-
σας κατὰ τῆς ἐμῆς ιερότητος ἀποφάσεις, καὶ ἀποκατα-
στήσατέ με εἰς τὴν ἐμὴν Ἐπαρχίαν, τὴν μὴ παρ' ἐμοῦ
οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νομίμως ἀφαιρεθεῖσαν, ἵνα δικαιούσθε
δικάσαι τὸν ὑφ' Ἑμῶν ἐνοχὸν ἐσχάτης προδοσίας κηρυ-
χθέντα Μητροπολίτην Μικρασιατικῆς Γαβριήλ· «Παλινδικίας
γὰρ γρήσει τὸ πρᾶγμα» Σαρδικ. Γ'. «Ἐξετάζεσθω δὲ
μη μικροψυχία, ἢ φιλομειλία, ἢ ἐπὶ τοιαύτῃ ἀηδία ἀπο-
σπάγγωγοι γεγέννηται. Ἴνα οὖν τὴν πρέπουσαν ἐξετάσιν
λαμβάνη, καλῶς ἔχειν ἔδοξεν. . . ἵνα κοινῇ τὰ τοιαῦτα
ζητήματα ἐξετάζωνται. Καὶ οὕτω ὁ ὁμολογουμένως προς-
κεκρουκῶς. . . κατὰ λόγον ἀκοινωνήτος παρὰ πᾶσιν εἶναι
δόξη, μέχρις ἂν τῷ κοινῷ τὴν Ἐπισκοπὴν δόξη τὴν φι-
λάνθρωποτέραν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκθέσθαι ψῆφρον» (Οἰκουμεν.
Συν. Α. Καν. Ε').

Δότε ἐμοὶ τῷ αἰτήσαντι, ὡς ἤτησα, τὸ τῶν αἰρετῶν
δικαστήριον· Φησὶ γὰρ, «Ἐχέτω οὖν ὁ ἐκβληθεὶς ἐξου-
σίαν προσελθεῖν τοῖς ὁμοροῦσιν, καὶ ἡ αἰτία αὐτοῦ ἀκου-
σθήτω, καὶ ἐπιμελέστερον ζητηθῆτω· ὅτι οὐκ ὀφείλει πα-
ρακαλοῦντι αὐτῷ ἢ ἀκρόασις ἀρνηθῆναι» (Πρακτ. Καρθ.
Καν. Ἐπιστολ. Α'). Ἐμὸν γὰρ δικαίωμα ἀναφαίρετον,

ἀπαράγραπτον, ἀβίαστον, τιμητικὸν δι' Ὑμᾶς, αὐστηρὸν καὶ ἀδέκαστον δι' ἐμέ, σωτήριον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. «Ὅταν γὰρ ἕκαστα τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων εὐθυφέρηται κανονικῆς εὐταξίας, οὐδένα μὲν ἐντίκτει φόβον ἡμῖν, ἀπαλλάσει δὲ καὶ τῆς παρά τινων δυσφημίας, μᾶλλον δὲ καὶ τὰς παρὰ τῶν εὐφρονούντων εὐφημίας ἡμῖν προξενεῖ. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀπεδέξοιτο ψῆφον ἀπροσκληνῆ, ἢπερ ἂν γένοιτο παρά τινων; ἢ πῶς τὸ κρίνειν ὀρθῶς καὶ ἐννόμως οὐκ ἀνεπίπληκτον ἔσται, μᾶλλον δὲ παντὸς ἐπαίνου μεστόν.» (Κυριλλ. Ἀλεξανδρ.)

«Μαυρέντιος Ἐπίσκοπος εἶπε, κρίτας αὐτῷ τὸν... καὶ τὸν... καὶ τόν. Τοῦτο φηρισθῆναι μοι κελεύσατε. Ἡ δὲ Σύνοδος ἐπέλευσε τοὺς αἰτηθέντας κατὰς.» Κερθλαρ

Καὶ εἰ μὲν εὖροι με ἐνόγον ἐφ' ᾧ τινι κατηγοροῦμαι παρ' ὑμῖν, καταγνώσαι μου ἂν τὴν ἑαυτοῦ ψῆφον. Οὕτω δὲ σώζεται τὸ γόητρον τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τοῦ ἀναξίου προσώπου ἡττονος τοῦ ἀξιώματος ἀποδοδειγμένου, κατακεκριμένου μου κηρυττομένου. Εἰ δ' ἄθλων εὖροι με ἢ ψῆφος ἢ Ἐκεινοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ στίγματος καὶ ὀνειδούς περισώζουσα, ὑμᾶς τε δικαιοῖ καὶ ἐμέ ἐπὶ τὴν ἔδραν τὴν ἐμὴν διαβεβαιοῖ. «Αὐτὴ γὰρ τῶν ὑπομνημάτων ἢ σύστασις διήλεγξεν ἂν αὐτόν, ἢ ἀλόντα τοῖς αἰτιύμασιν ἐνόγον ἀποπεφασμένον, καὶ οὐδὲν ἔχοντα λοιπὸν εἰπεῖν, ὡς ἡδίκημένον, ἢ γοῦν ἐλεύθερον ἀποφύνασα, πάλιν ἐδίδου τὸ προσεστᾶναι τῆς Ἐκκλησίας...» (Κυριλλ. Ἀλεξανδρ.)

Ἄλλ' ἔστί ποῦ τι ζήτημα ἀληθῶς κατηγοροῦν με ; Ἐν μὲν τῇ Ἐπαρχίᾳ οὐκ ἀπαντᾷ τι τοιοῦτον. Ἐν δὲ τῷ ἐμῷ ἠθικῷ βίῳ οὐκ ἔχετε. Ἐν δὲ τῇ δογματικῇ ἢ ἠθικῇ μου πρὸς τὸ ἐμὸν Ποίμνιον διδασκαλία οὐχ εὐρίσκετε. Ἐν δὲ πρὸς ἀνωτέρας ἢ κατωτέρας τῆς ἐμῆς ὑπαλλήλους ἀρχὰς ἀκρίβεια ἀληθῆς καὶ βεβαία, καὶ σεβασμὸς ὁ ἐμπρέπων ἀπαντᾷ. Δουλεύω δὲ τῷ Ποιμνίῳ ἐπιμελῶς, ὡς οὐδεὶς ποτε ἐξ ὑμῶν ἐδούλευσε τὸ ἑαυτοῦ Ποίμνιον. Καὶ ὁρᾶτε μετὰ παρρησίας, καὶ εἰ θέλετε, μετὰ καυχήματος λαλῶ. Ποῦ λοιπὸν ἢ κατηγοροῦσά μου φωνή, καὶ περὶ τί ἄραγε κατηγορεῖ μου ;

Ἄλλ' εἰ μὲν Ὑμεῖς αὐτοὶ οἱ κατηγοροὶ μου, οὐ δύνασθε ἄρα τὸ παρῆκτον εἶναι παύσεσθαι καὶ ἐμοῦ δικασταί. Δοτε λοιπὸν τὸ τῶν αἰρετῶν δικαστήριον, ἢ δεῖξατε τὸν κατήγορον. Εἰ δὲ κατήγορος ἕτερος ἡμῶν οὐκ ἔστιν, ὡς ἀληθῶς οὐκ ἔστιν, σύγκρουσις ἄρα καθηκόντων δύο ἀρχῶν ἀπλῶς ἐνταῦθα ἀπαντᾷ, ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐπισκοπικῆς ἢ Μητροπολιτικῆς Συνόδου. Τί ἀναμίγνυνται λοιπὸν αἱ προσωπικότητες ; Τοῦ δ' ἀρχαίου ἔθους τῶν μερικῶν Συνόδων μὴ δυνατεῦ ὄντος, ἐλθέτω λοιπὸν τὸ τῶν αἰρετῶν δικαστήριον, ἵνα ὁ νόμος, ὅστις ὑπέρεται ἡμῶν ἀπάντων, ἄρη ἐκ τοῦ μέσου τὴν τῶν ἀρχῶν σύγκρουσιν.

Μάχομαι ἄραγε ὑπὲρ τῶν ἰδίων ; Ὑμεῖς μάχεσθε ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ὡς ἀτόμων ; Ἐγὼ μὴ μαχόμενος ὑπὲρ τῶν ἰδίων, διότι ἐνταῦθα οὐδὲν ἴδιον ὑπολαμβάνω, ἀδυνατῶ ἀποδεχθῆναι ὅτι Ὑμεῖς μάχεσθε ὑπὲρ ἰδίων· μάλλον δὲ

βούλομαι χαρακτηρίσαι ὡς ἀκαιρίαν τὸ πρᾶγμα. Εἰ δὲ ὑμεῖς ὄντως τάναντία φρονεῖτε, δύνασθε ἄρα καὶ τὸν κατήγορον ὀρίσαι καὶ τὴν κατηγορίαν προσειπεῖν ὠρισμένως. Κηρύξατε λοιπὸν πρὸς τὸν κατήγορον καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας, ἵνα ἡ λύσις ἐπέλθῃ εὐχερῆς. Ἄλλ' οὐκ ἔχετε.

Ἐχετε ἄλλ' οὐ δύνασθε ὁμολογήσαι διὰ τὴν εὐτέλειαν τοῦ πράγματος. Περὶ ἀργυρίου γὰρ καὶ χρυσίου ὁ προκείμενος Ὑμῖν ἀγών. Ἔστι δ' ἡ μὴ παράδοσις τοῖς Ὑμετέροις Ἐξάρχοις τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου προκατόχου μου.

Ἴδου λοιπὸν τὸ σῶμα τῆς κατηγορίας σαφές, ὠρισμένον. Πᾶν ἕτερον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐστὶ ψεῦδος, δόλος, **συσκοφάντεια**.

Ἴδου ἡ ἀλήθεια: Ἡ ἐπισκοπικὴ Σύνοδος, ἡτοι: Μητροπολίτης, **Δημογεροντία Γαρουλτζίνης**, καὶ ἀντιπροσωπεΐα Θάσου, Μαρωνείας, Μάκρης, Σαμοθράκης, ἠρονήθησαν παραδῶσαι τοῖς Ἐξάρχοις τὴν περιουσίαν Χρυσάνθου Μητροπολίτου Μαρωνείας, ἀποθανόντος ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτοῦ, εἰ μὴ πρῶτον τὸ Πατριαρχεῖον παρέδιδε τῇ Ἐπαρχίᾳ ἀ.) δύο τριτημόρια δύο παρομοίων περιουσιῶν, ἡ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἐκ τούτων ἡ Ἐπαρχία εἶχε λαμβάνειν· β.) δὲ παθοῦσα ἀπὸ τριακονταετίας εἰς δύο παρομοίας περιπτώσεις ἡ Ἐπαρχία, ἀπῆτει, ἵνα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιουσίας Χρυσάνθου γίνωσιν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Ἐπαρχίας, πρὸς ἀκριβῆ ὀρισμὸν τῆς περιουσίας καὶ τὴν ἐκ τῶν προτέρων παραλαβὴν τοῦ προσανήκοντος αὐτῇ τριτημορίου.

Καὶ τὸ μὲν ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως ἐξετέθη ἤδη μετὰ ἀκριβείας ἐν τῷ δευτέρῳ φυλλαδίῳ τῆς ἐμῆς ἀπολογίας. Μελετήσωμεν νῦν τὴν νομικὴν τοῦ πράγματος ἄποψιν. Ἐκ τῶν προτέρων δὲ βεβαιῶ Ὑμᾶς, ὅτι εὐρήσομεν τὴν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον λίαν ἐπειικῆ, συγκατανεύουσαν, ἵνα ὑπαγάγῃ εἰς τὴν διάθεσιν τρίτου τὰ ἄμεσα αὐτῆς κυριαρχικὰ δίκαια.

Ἄλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν τὴν πρόωρον ταύτην μελέτην; Σχισμαχία ἔσεται. Οὐ γὰρ πείσω, καὶν πείσω, δαιμονιώντα καὶ οἰστρηλατούμενον διὰ τὸ χρημάτιον ἔχων τὸν ἀντικείμενον.

Καὶ ταῦτα πεπαρησιασμένως ἀπορραίνομαι, καὶ οὐ ψεύδομαι. Ἐὰν πράγματα καταβῶ. Ἐδημοσιεύσατε ἀπὸ τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου τοῦ Ἰουνίου ἤδη διὰ τοῦ ἐπισήμου ἐκκλησιαστικοῦ φύλλου, ἥτοι πρὸ τοῦ ἐξαντληθῆναι καὶ τὸ ὑφ' ὑμῶν ταχθὲν τρίτον ἑνδεκαήμερον τῆς ἐμῆς εἰς βασιλεύουσαν κλητεύσεως, τὴν ἐξῆς συνθήκην, ἣν παρανομώτατα καὶ ἀναρμοδιώτατα συνήψατε πρὸς τὴν δημογεροντίαν Γουμουλτζίνης «ὀλομέλεια Δημογεροντίας μετανοοῦσα ἐξχιτεῖται συγγνώμην καὶ ἐπιείκειαν Ἐκκλησίας ἐπὶ προτέρῃ στάσει αὐτῆς κατὰ τὸ ζήτημα περιουσίας Χρυσάνθου. Πρόθυμός ἐστι παραδοῦναι ἐξάρχους ἀρχιερατικά καὶ λοιπὰ ὑφιστάμενα πράγματα, καὶ πρᾶξι πᾶν ὅ,τι δυνατὸν πρὸς ἰκανοποίησιν Πατριαρχείου».

Ἐδέχθητε ταύτην καὶ ἐπεκροτήσατε μάλιστα! Μολονότι εἰσέτι οὐδὲ ἐφάπλωμα ἐλάθετε τοῦ χειμῶνος καταφθάνοντος!

Ἄλλὰ τίς ἐστὶν ὁ κληρονόμος; Τίς ὁ δυνάμενος συνά-
φαι συνθήκην παραδόσεως περιουσίας; Ἡ δημογεροντία,
λέγετε, Γισμουλτζίνης. Ἄλλ' αὕτη μία κοινότης ἐστὶ
τῆς Ἐπαρχίας. Ἄρα οὐ δύναται δικαιοῦσθαι παραδῶσαι
περιουσίαν, ἧς κατὰ τὸ 20ὸν περίπτου μετέχει. Ἄλλὰ
συνεκλήθη καὶ ὑρίστανται ἔτι ἡ γενικὴ τῆς Ἐπαρχίας ἀν-
τιπροσωπεία, διὰ τί μετὰ ταύτης ἀπεφύγατε τὸ συνάφαι
τὴν συνθήκην; Ἄλλ' εἴτε μετὰ τοῦ ἐνός, εἴτε μετὰ τοῦ
ἐτέρου σωματείου ὑρίστανται νομιμότης, ὑρίστανται ἀρμο-
διότης τις, τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὄντος καὶ οὐ-
δὲν τούτων γνωρίζοντος; Ἄρα οὐκ ἔστι παράδοσις ἐν
τῷ πράγματι, ἀλλ' ἔστι κλοπή, ἔστι σφετερισμὸς ξένου
δικαιώματος, ξένης περιουσίας. Μόνου γὰρ τοῦ Ἐπισκό-
που συνέργαζομένου ἐνυπῆρχεν ἡ νομιμότης. Ἐστίς καὶ
μόνος ἔχει τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὸ κῆρος τοῦ διαθέσαι πράγ-
ματα προσανήκοντα τῇ Ἐκκλησίᾳ. «Προστάσσομεν τὸν
Ἐπίσκοπον ἐξουσίαν ἔχειν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμά-
μων. Εἰ γὰρ τὰς τιμὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς αὐτῷ πι-
στευτέον, πολλοῦ ἂν δέη περὶ τῶν χρημάτων ἐντέλλε-
σθαι, ὥστε κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν πάντα διοικεῖσθαι
(Οἰκουμηνικ. Συνόδ. Καν. ΚΠ.)» — «Πάντων τῶν
Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὁ Ἐπίσκοπος ἐχέτω τὴν
φροντίδα, καὶ διοικεῖτω αὐτά, ὡς τοῦ Θεοῦ ἐρορῶντος»
(Ἀποστολ. Καν. ΛΗ). Ἄρα τὴν πρὸς τὸ πανταχόθεν,
εἴ τι κερδάναι ἐτράπητε ὁδόν; διότι μετὰ κλεπτῶν καὶ
σφετεριστῶν συνήψατε τὴν συνθήκην!!!

Ἄλλ' αἰρέτω τοῦ μέσου τὸ οικονομικόν. Γυμνώσατε,

ἀρπάξατε, κατακυριεύσατε τὸν κληρὸν πάντων. Ἔστι ὁ κληρὸς τῆς βίας, τῆς ἀρπαγῆς, τῆς ἐξουθενώσεως !!!

Ἄλλὰ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Δημογεροντίας ἀποδεχόμενοι ἐν οὕτωτῃ γενικῶ τῆς Ἐπαρχίας ζητήματι, οὐδὲ τὸ παράπαν ἄρά γε ἐνταῦθα διαβλέπετε, ὅτι μάχαιραν μὲν ἐμβάλετε εἰς τὴν ἐμὴν Ποίμνην, γωρίζετε δὲ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου τὸ ποιμνιον τοῦ ποιμένος; Ἄρα ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὁ Μητροπολίτης Μαρωναίας ἦν καταδεδικασμένος, ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἦν πεπαυμένος. Κλήσεις λοιπὸν εἰς ἀπολογία, καὶ κήρυγμα ὑπόδικον εἶναι, καὶ αἱ δις ἐπὶ τῷ αὐτῷ δικασίαι, καὶ αἱ δις ἐπελθούσαι ποιναὶ καὶ τιμωρίαι, φενάκη ἦν, καὶ φενάκη ἐκ τῶν προτέρων συσκευασμένη !!! Εὐὐς καὶ ὑπερέουγε, ὡ παρὶ τῆς ἀνωτάτης ἀδικουμένης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Κερμάτια λοιπὸν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, διὰ τοιαύτης, ἦν ἐξέθηκα, ὁδοῦ, ἦν τὸ τίμημα τῆς παύσεως, τῆς καλαιορέσεως καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Μητροπολίτου Μαρωναίας Γαβριήλ !!!

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἔμβρυον τῆς ἀτεβοῦς παρανομίας ἐγένετο, καὶ γινόμενον ἔδει ἀποκαταστάσεως καὶ ἐγκαθιδρύσεως. Ἄρα τὸ βεράτιον ἦν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Ἐπὶ δύο περίπου μῆνας ἐπαλαιάσατε πρὸς εὐσυνειδήτητον καὶ τοῦ καθήκοντος λάτρην ὑπουργόν, καὶ ἀπελπισθέντες προσανέβητε τὴν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἄγουσαν! Ἄλλ' ἀντὶ τίνος τιμήματος ἐλάβετε τοῦτο ἐντεῦθεν; Ἀντὶ πατριαρχικῶν δακρύων καὶ ἰκεσιῶν !!!

Καὶ ἰδοὺ τρόπαιον νίκης Συνόδου Πατριαρχικῆς κατὰ διαβεβλημένου Ἐπισκόπου !

Καὶ ἔφαλλον θούριον, καταλυομένων τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν ! !

Ἄλλὰ θραύεται, ὦ πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὁ κάλαμος. Δὲν προχωρεῖ, εἰ μὴ ἐμβάψω αὐτὸν εἰς ἕτερα τῆς καρδίας αἰσθήματα. Τί θέλετε ; ἵνα ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐπὶ τὸ λοιπὸν μέριμναν τῶν αὐτοκεφάλων Πατριαρχικῶν τε καὶ Συνοδικῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ ἀποσταθῶ καὶ πάλιν πρὸς τὸ εὐτεβές καὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος φρόνημα τῆς ἡμετέρας ἀνωτάτης ἱεραρχίας ; Ἐγὼ δὲ τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα. Εἰμὶ ὁ κανονικὸς ἔτι καὶ νομιμὸς Μητροπολίτης Μαρωγκίας. Καὶ οὐκ ἐπιπετραμμένον μοι ἔστι ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων συδε καὶ τῆς Ἐπαρχίας ἐξελθεῖν « Ἥρεσεν, ἵνα ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ κατηγοροῦν, ἐν τῷ τόπῳ ὅθεν ἔστιν ὁ κατηγορούμενος, ἐὰν φοβῆται βίαν τινὰ προπετοῦς πολυπληθείας, τόπον ἑαυτῷ ἐπιλέξῃται ἐγγίστα, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι αὐτῷ δυσχέρεια μάρτυρας προκομῆσαι, ἐνθα τὸ πρᾶγμα περατοῦται (Καρθ. καν. ΔΗ).

Ἄλλὰ τῆς αὐγῆς προϊούσης οὐκ ἔστι νῦν καιρὸς. Ἀναβλέφατε περὶ τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ πεπυκνωμένα πρὸ πολλοῦ νέφη μαινόμενα νῦν ἐριννώας τοὺς κεραυνούς κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ρήγνυσιν. Οἱ ἄνεμοι ὑπερβίαιοι ὄντες ἐμορφώθησαν εἰς καταϊγίδα καὶ λαίλαπα ! προσβλέφατε, τὰ κύματα ὑψοῦνται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν ἐμβλέφατε, ἢ τῆς ἱερᾶς Νῆος τρόπις συνετρίβη ἢ-

δη. Τὸ πλήρωμα ἀποπνίγεται, τῶν ὑδάτων τῆς περι-
σείας ἕνεκεν· ὁότε, ἀδελφοί, ὁότε, βάλετε, βάλετε ἕκα-
στος ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν τοῦ οὐαὶ τοῦ Εὐαγγελίου
καὶ τοῦ ἀναθέματος τοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας,
εἴ που ὁ μακροθυμῶν Θεὸς ἐλεῆσαι καὶ οἰκτιρῆσαι καὶ
σῶσαι ἡμᾶς, ἀνιστῶν τὸν βραχίονα τὸν ἰσχυρόν, τὸν βρα-
χίονα τὸν δεξιὸν καὶ κούρην ὑμῶν τὴν ἱεράν τοῦ Χριστοῦ
ὀλκίδα οἰακοστροφῶν δυνηθήσεται πάντας καταγαγεῖν
Αὐτὴν εἰς τὸν τῆς σωτηρίας λιμένα.

† Ὁ νόμιμος Μητροπολίτης Μικρασιατικῆς

Γαβριήλ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ Γ΄.

Πρὸς τὸν ἐγκάθετον καὶ Ἐπιβάτην Μητροπολίτην
Μαρωνείας Ἰωακείμ.

Πανιερώτατε !

Δυσχολὸν ἀληθῶς, καὶ πολλῇ τῇ στενοχώρᾳ συνέ-
χουμαι, εἰ ἄρα καὶ τῇ προσωνυμίᾳ αὐτῇ καλῶς καὶ ὀρθῶς
προσωνόμασα, τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας τῆς Σῆς ἀμφι-
βόλου ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τεθειμένου, πολλῶ δὲ μάλ-
λον τῆς Σῆς προσωνυμίας Μητροπολίτου Μαρωνείας, τῶν
ἱερῶν κανόνων ταύτην ἀπακρουομένων. Ἐγένετο γὰρ καὶ
ἐδόθη καθ' ἅπερ ὁ ὑψηπέτης καὶ οὐρανόληπτης τῆς Ἐκ-
κλησίας φωστήρ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης φησὶ «ὑπηρε-
τικῶς τῆς πανσόφου Θεαρχίας ταῖς ἀλόγοις ὀρμαῖς τῶν
κρατούντων ἐπομένης» τῆς ἐμῆς αἰτίας καὶ ὑποθέσεως τὸ
παράπαν εἰσέτι κριθείσης, καὶ τὸ κανονικὸν τέλος ἐπο-
μένως μὴ λαβούσης. Λέγει δὲ ὁ ἐπὶ τούτῳ ἱερὸς κανὼν
«Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρεθῆναι πρὸ τῆς ἐκ-
βάσεως τοῦ κατ' αὐτὸν πράγματος οὐδενὶ χριστιανῷ δύνα-
ται δοκεῖν» Καρθαγ. ψς'.

Ἄλλὰ τῆς εὐταξίας τῆς Ἐκκλησίας ἕνεκεν, τῆς δὲ εὐ-
ρήνης καὶ εὐσεβείας τοῦ ἐμοῦ χριστεπωνύμου Ποιμνίου
μὴ ἐπιλαθομένου μου, σωτήριον ἡγοῦμαι ἀναγνωρίζειν
μὲν τὴν σὴν χειροτονίαν κανονικὴν, ἀντικανονικὴν δ' ὅλως
καὶ ἀσεβῆ τὴν σὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἐγκατάστασιν, ὡς
οὐσαν καὶ χείρονα τῆς τοῦ αἰρετικοῦ. Αὕτη μὲν γὰρ τὸ
μεσότειχον τοῦ χωρισμοῦ τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τε-
τελεσμένον καὶ ὠρισμένον καθ' ἑαυτὸ ἀναπαριστᾷ. Ἐκείνη
δὲ, εἰς τὴν ἐμὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἔδραν γενομένη,
τῆς συγχύσεως καὶ ταραχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Εὐ-
ταξίᾳ καὶ νομιμότητι ἐν ἀρχῇ τὸ στάδιον τίθησιν ἀνα-
στατοῖ δ' ἐπὶ πλέον ἢ ἢ τοῦ αἰρετικοῦ, τὸ τῆς εὐσεβείας
τοῦ Ποιμνίου φρόνημα, ὅτι, οὐκ ἐπὶ ὠρισμένης, ἔστω
καὶ ψευθοῦς διδασκαλίας, τὴν βάσιν ἔχει, ἀλλ' ὡς τὴν
καταφρόνησιν ἄμεσον καὶ τελείαν τῶν θειοτάτων καὶ ιε-
ρωτάτων καὶ ἁγιωτάτων Μυστηρίων ἐν ἀντικατοπτρισμῶ
τῶν κρατούντων ἀναπαριστᾷ. Γέννημα οὖν ἀνομίας καὶ
ἀντικανονικότητος Σὺ εἶ. Λύκος βαρὺς κατὰ τῆς ἐμῆς
χριστεπωνύμου Ποίμνης ἐπῆλθες. Σύγχυσις ἐν ταῖς κα-
νονικαῖς καὶ τιμίαις σχέσεσι Ποιμνίου καὶ Ποιμένος ἐπέ-
φερες. Ἀνεμοζάλην καὶ ἀναστάτωςιν τοῦ ὄλου εὐσεβοῦς
τῶν χριστιανῶν μου φρονήματος προὔξενησας. Ἡ δ' ἀμ-
φιβολία : ἢ τὰ ὑφ' ἡμῶν τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας τε-
λούμενα ἱερὰ ἀληθῆ καὶ ἅγια εἰσιν, ἢ ἐμπαιγμὸς καὶ
γλεύη τοῦ ὄλου εὐγενοῦς τῆς καρδίας αἰσθήματος, τοῦ
θρησκευτικοῦ, παχυλὴ ἀπέβη· φέρεται γὰρ ἀνὰ τὰ στό-
ματα πάντων, ἐξεστηχότων διὰ τὸ τῆς ἀνομίας θράσος τοῦ
ἡμετέρου Κέντρον.

Καὶ δικαίως πάνυ· Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σύ, ὅτι ἀγνώως καὶ ἀγίως τὰ ἱερά ἐπιτελεῖς, τοῦ κύρους τῆς ἱερότητός Σου ἀμφιβόλου προελεύσεως κινδυνεύοντος; Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σύ, ὅτι νόμιμον καὶ κανονικὴν Σὴν ποιμνὴν ποιμαίνεις; Εἰ γὰρ καὶ Ἐπίσκοπος εἶ, παρ' Ἐνοριάν εἶ. «Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀραιρεθῆναι, πρὸ τῆς ἐκθάσεως τοῦ κατ' ἐμοῦ πράγματος, οὐδενὶ χριστιανῶ δύναται δοκεῖν». Ὑβρίζονται ἄρα τὰ ἱερά, Σοῦ ἐπιτελούντος τὰ ἱερά.

Περιφρονεῖται ἄρα τὸ ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας καθεστώς, Σοῦ μένοντος καὶ ἐνεργούντος ἐν ξένη παροικίᾳ, ἐν ξένη Ἐκκλησίᾳ. Οὐκ εἶ Σύ ὁ νόμιμος καὶ κανονικὸς Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ὁ ἐπιβάτης καὶ ἐγκαθήμενος Ἐπίσκοπος, εἶ Ἐπίσκοπος εἶς.

Οἶδα τί δύνασαι ἀντιτάξαι, ὅτι στρατιώτης ἐγώ, καὶ τοῦ προστάγματος ἀκούω. Ὑπάλληλός ἐγώ, καὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἄρχοντος ἀκούω. Ἄρα ἡ εὐθύνη οὐκ ἐπ' ἐμέ:

Οὐκ ὀρθῶς συλλογίζεσαι, καὶ ἀνοήτως συμπεραίνεις. Οὐκ ἔστι στρατηγός, ὅπου τὸ πρόσταγμα ἐπὶ τοῦ θετικοῦ νόμου οὐ βασιίζεται. Οὐκ ἔστι Ἄρχων οὐδὲ ὑπάλληλος ὑπακοή, ὅπου ὁ θετικὸς καὶ ἀπαράγραπτος νόμος οὐ βασιλεύει. Οὐκ ἔστι σὸν αὐτεξούσιον; Εἰ ἄρα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τὴν εὐθύνην ἐνεργεῖς; ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὴν εὐθύνην τῶν ἰδίων πράξεων φέρει, καὶ τὴν τῆς πίστεως τοῦ σύμπαντος ποιμνίου φέρει, ὅτι τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων φέρει, καὶ τὸν τῆς αὐταπαρνήσεως Σταυρὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων ἤρατο καὶ ἐπὶ τὴν ἰδίαν καὶ μό-

νην σὴν εὐθύνην ἀνέλαβες καὶ πρὸς τὰ ἐμὰ νόμιμα πρό-
βατα προσεφώνησας « Ἄλλ' ἐπιστρέψατε νῦν ἐπὶ τὸν Ποι-
μένα καὶ Ἐπίσκοπον τὸν ψυχῶν ὑμῶν ». Διάβολος λοιπὸν
Σὺ εἶ· ὅτι ψεύστης εἶ. Σατανᾶς εἶ· ὅτι γέννημα τῆς ἀ-
νομίας εἶ. « Τῆς γὰρ πανσόφου θεαρχίας οὐκ ἀρχικῶς ἀλλ'
ὕπηρετικῶς ἐπομένης ταῖς ἀλόγοις τῶν κρατούντων ὀρ-
μαῖς σὺ ἐγεννήθης καὶ ἐγκάθετος καὶ ἐπιβάτης ἐγένου.

Ἐξέλθε οὖν τῶν ὁρίων τῆς ἐμῆς νομίμου Ποίμνης καὶ
πορεύου, ὅθεν πρόσερχεσαι, εἰ φόβον Θεοῦ ἔχεις, εἰ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀληθῶς ἤρασα· ἡ γὰρ ἔδρα, ἣν κα-
τέλαβες, κατέχεται νομίμως καὶ κανονικῶς ὑφ' ἑτέρου,
ἀξίου ταύτης, ὅτι οἶδε τὸ καθήκον αὐτοῦ ἐπιτελεῖν.

Μὴ ἐνθαρρύνου, ὅτι νῦν τῆς φωνῆς μου οὐκ ἀκούουσιν
οἱ προσήκοντες. Τῆς βίας τῆς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης ὁ και-
ρὸς ἔστιν. Ἄλλ' ἐπακουσθήσεται τάχα πῦρ αὔριον, τῆς
εὐταξίας καὶ τῆς γαλήνης ἐν τῇ Εκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ
καὶ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐπικρατησάσης. Τὴν γὰρ
δικαιοσύνην ἠγάπησα, καὶ ταύτης ἀντέχομαι καὶ ταύτης
ἀποσπᾶσαί με οὐδεὶς δύναται.

Εἰ δ' ἐντεῦθεν ἐξελθεῖν οὐ δύνασαι τῇ βίᾳ τῶν δυναστῶν
ὑποχωρῶν, ἀλλὰ σταύρωσον τὰς χεῖρας καὶ μένε ὡς ἔ-
χεις· κρεῖσσον γὰρ προσαχθῆναι Σε αὔριον πρὸς τὸν ἀδέ-
καστον δικαστὴν κατηγορούμενος ὅτι τὸ τάλαντον ἔθαψας,
ἢ ὅτι αὐτὸ κακῶς ἐγρήσο καὶ ἀνομίαν δι' αὐτοῦ ἐποίησας.

Ἐν Θάσῳ, τῇ 20 Ἰβρίου 1894.

† Ὁ νόμιμος Μητροπολίτης Μικρασιατικῆς

Γαβριήλ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ Γ'.

Πρὸς τὸν ἐγκάθετον καὶ Ἐπιβίτην Μητροπολίτην
Μαρωνείας Ἰωακείμ.

Πανιερώτατε!

Δυσκόλον, ἀληθῶς, καὶ πολλῇ τῇ στενοχωρίᾳ συγγέ-
χομαι, εἰ ἄρα καὶ τῇ προσωνυμίᾳ αὐτῇ καλῶς καὶ ὀρθῶς
προσωνόμασα, τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας τῆς Σῆς ἀμφι-
βόλου ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τεθειμένου, πολλῶ δὲ μάλ-
λον τῆς Σῆς προσωνυμίας Μητροπολίτου Μαρωνείας, τῶν
ἱερῶν κανόνων ταύτην ἀποκρουομένων. Ἐγένετο γὰρ καὶ
ἐδόθη καθ' ἅπερ ὁ ὑψηπέτης καὶ οὐρανολήπτης τῆς Ἐκ-
κλησίας φωστήρ Διονύσιος ὁ Ἄρεσπαγίτης φησὶ «ὕπηρε-
τικῶς τῆς πανσόφου Θεαρχίας ταῖς ἀλόγοις ὁρμαῖς τῶν
κρατούντων ἐπομένης» τῆς ἐμῆς αἰτίας καὶ ὑποθέσεως τὸ
παράπαν εἰσέτι κριθείσης, καὶ τὸ κανονικὸν τέλος ἐπο-
μένως μὴ λαβούσης. Λέγει δὲ ὁ ἐπὶ τούτῳ ἱερός κανὼν
«Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρεθῆναι πρὸ τῆς ἐκ-
βάσεως τοῦ κατ' αὐτὸν πράγματος οὐδενὶ χριστιανῷ δύνα-
ται δοκεῖν» Καρθαγ. ψς'.

Ἄλλὰ τῆς εὐταξίας τῆς Ἐκκλησίας ἕνεκεν, τῆς δὲ εἰρήνης καὶ εὐσεβείας τοῦ ἐμοῦ χριστεπωνύμου Ποιμνίου μὴ ἐπιλαθομένου μου, σωτήριον ἡγοῦμαι ἀναγνωρίζειν μὲν τὴν σὴν χειροτονίαν κανονικὴν, ἀντικανονικὴν δ' ὄλως καὶ ἀσεβῆ τὴν σὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἐγκατάστασιν, ὡς οὖσαν καὶ χείρονα τῆς τοῦ αἰρετικοῦ. Αὕτη μὲν γὰρ τὸ μεσότειχον τοῦ χωρισμοῦ τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τετελεσμένον καὶ ὠρισμένον καθ' ἑαυτὸ ἀναπαριστᾷ. Ἐκείνη δέ, εἰς τὴν ἐμὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἔδραν γενομένη, τῆς συγχύσεως καὶ παραχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Εὐταξίᾳ καὶ νομιμότητι ἐν ἀρχῇ τὸ στάδιον τίθησιν ἀναστατοῖ δ' ἐπὶ πλέον ἢ ἡ τοῦ αἰρετικοῦ, τὸ τῆς εὐσεβείας τοῦ Ποιμνίου φρόνημα, ὅτι, οὐχὶ ἐπὶ ὠρισμένη, ἔστω καὶ ψευδοῦς διδασκαλίᾳ, τὴν βάσιν ἔχει, ἀλλ' ὡς τὴν καταφρόνησιν ἄμεσον καὶ τελείαν τῶν θειοτάτων καὶ ἱερωτάτων καὶ ἁγιωτάτων Μυστηρίων ἐν ἀντικατοπτρισμῶ τῶν κρατούντων ἀναπαριστᾷ. Γέννημα οὖν ἀνομίας καὶ ἀντικανονικότητος Σὺ εἶ. Λύκος βαρὺς κατὰ τῆς ἐμῆς χριστεπωνύμου Ποίμνης ἐπῆλθες. Σύγχυσιν ἐν ταῖς κανονικαῖς καὶ τιμιαῖς σχέσεσι Ποιμνίου καὶ Ποιμένος ἐπέφερες. Ἀνεμοζάλην καὶ ἀναστάτωσιν τοῦ ὄλου εὐσεβοῦς τῶν χριστιανῶν μου φρονήματος προὔξენσας. Ἡ δ' ἀμφιβολία : ἢ τὰ ὑφ' ἡμῶν τῆς ἀνωτάτης Ταξιαρχίας τελούμενα ἱερά ἀληθῆ καὶ ἅγια εἰσιν, ἢ ἐμπαιγμὸς καὶ γλεύη τοῦ ὄλου εὐγενοῦς τῆς κερδίας αἰσθήματος, τοῦ θρησκευτικοῦ, παχυλὴ ἀπέβη· φέρεται γὰρ ἀνὰ τὰ στόματα πάντων, ἐξεστηκότων διὰ τὸ τῆς ἀνομίας θράσος τοῦ ἡμετέρου Κέντρου.

Καὶ δικαίως πάνυ· Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σὺ, ὅτι ἀγνώως καὶ ἀγίως τὰ ἱερά ἐπιτελεῖς, τοῦ κύρους τῆς ἱερότητός Σου ἀμφιβόλου προελεύσεως κινδυνεύοντας; Τίσι ποτε λόγοις πείθεσαι Σὺ, ὅτι νόμιμον καὶ κανονικὴν Σὴν ποιμνὴν ποιμαίνεις; Εἰ γὰρ καὶ Ἐπίσκοπος εἶ, παρ' Ἐνορίαν εἶ. «Τὴν γὰρ ἐπισκοπὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀραιρεθῆναι, πρὸ τῆς ἐκθάσεως τοῦ κατ' ἐμοῦ πράγματος, οὐδενὶ Χριστιανῷ δύναται δοκεῖν». Ὑβρίζονται ἄρα τὰ ἱερά, Σοῦ ἐπιτελούντος τὰ ἱερά.

Περιφρονεῖται ἄρα τὸ ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας καθεστώς, Σοῦ μένοντος καὶ ἐνεργούντος ἐν ξένη παροικία, ἐν ξένη Ἐκκλησία. Οὐκ εἶ Σὺ ὁ νόμιμος καὶ κανονικὸς Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ὁ ἐπιβάτης καὶ ἐγκαθητός Ἐπίσκοπος, εἰ Ἐπίσκοπος εἶς.

Οἶδα τί δύνασαι ἀντιτάξαι, ὅτι στρατιώτης ἐγώ, καὶ τοῦ προστάγματος ἀκούω. Ὑπάλληλος ἐγώ, καὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἄρχοντος ἀκούω. Ἄρα ἡ εὐθύνη οὐκ ἐπ' ἐμέ:

Οὐκ ὀρθῶς συλλογίζεσαι, καὶ ἀνοήτως συμπεραίνεις. Οὐκ ἔστι στρατηγός, ὅπου τὸ πρόσταγμα ἐπὶ τοῦ θετικοῦ νόμου οὐ βασιίζεται. Οὐκ ἔστι Ἄρχων οὐδὲ ὑπάλληλος ὑπακοή, ὅπου ὁ θετικὸς καὶ ἀπαράγραπτος νόμος οὐ βασιλεύει. Οὐκ ἔστι σὸν αὐτεξούσιον; Εἰ ἄρα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τὴν εὐθύνην ἐνεργεῖς; ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὴν εὐθύνην τῶν ἰδίων πράξεων φέρει, καὶ τὴν τῆς πίστεως τοῦ σύμπαντος ποιμνίου φέρει, ὅτι τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων φέρει, καὶ τὸν τῆς αὐταπαρνήσεως Σταυρὸν ἐπ' ὤμων τῶν ἰδίων ἤρατο καὶ ἐπὶ τὴν ἰδίαν καὶ μό-

νην σὴν εὐθύνην ἀνέλαβες καὶ πρὸς τὰ ἐμὰ νόμιμα πρό-
βατα προσεφώνησας « Ἄλλ' ἐπιστρέψατε νῦν ἐπὶ τὸν Ποι-
μένα καὶ Ἐπίσκοπον τὸν ψυχῶν ὑμῶν ». Διάβολος λοιπὸν
Σὺ εἶ· ὅτι φεύστης εἶ. Σατανᾶς εἶ· ὅτι γέννημα τῆς ἀ-
νομίας εἶ. « Τῆς γὰρ πανσόφου θεαρχίας οὐκ ἀρχικῶς ἀλλ'
ὕπηρετικῶς ἐπομένης ταῖς ἀλόγοις τῶν κρατούντων ὁρ-
μαῖς σὺ ἐγεννήθης καὶ ἐγκάθετος καὶ ἐπιβάτης ἐγένου.

Ἐξέλθε οὖν τῶν ὀρίων τῆς ἐμῆς νομίμου Ποίμνης καὶ
πορεύου, ὅθεν προέρχεται, εἰ φόβον Θεοῦ ἔχεις, εἰ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀληθῶς ἤρασται ἢ γὰρ ἔδρα, ἣν κα-
τέλαβες, κατέχεται νομίμως καὶ κανονικῶς ὑφ' ἑτέρου,
ἀξίου ταύτης, ὅτι οἶδε τὸ καθήκον αὐτοῦ ἐπιτελεῖν.

Μὴ ἐνθαρρύνου, ὅτι νῦν τῆς φωνῆς μου οὐκ ἀκούουσιν
οἱ προσήκοντες. Τῆς βίας γὰρ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης ὁ και-
ρὸς ἔστιν. Ἄλλ' ἐπακουσθήσεται τὰ γὰρ που αὔριον, τῆς
εὐταξίας καὶ τῆς γαλήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ
καὶ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐπικρατησάσης. Τὴν γὰρ
δικαιοσύνην ἠγάπησα, καὶ ταύτης ἀντέχομαι καὶ ταύτης
ἀποσπᾶσαι με οὐδεὶς δύναται.

Εἰ δ' ἐντεῦθεν ἐξελθεῖν οὐ δύνασαι τῇ βίᾳ τῶν δυναστῶν
ὑποχωρῶν, ἀλλὰ σταύρωσον τὰς χεῖρας καὶ μένε ὡς ἔ-
χεις· κρεῖσσον γὰρ προσαχθῆναι Σε αὔριον πρὸς τὸν ἀδέ-
κατον δικαστὴν κατηγορούμενος ὅτι τὸ τάλαντον ἔθαψας,
ἢ ὅτι αὐτὸ κακῶς ἐχρῆσθαι καὶ ἀνομίαν δι' αὐτοῦ ἐποίησας.

— ω πὸ Ἐν θάσῳ, τῇ 20 Ὀσβρίου 1894.

— οὐκ ἐπισημασμένη ὡς νόμιμος Μητροπολίτης Μικρασιατικῆς

Κωνσταντινουπόλεως Ἰαβριήλ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

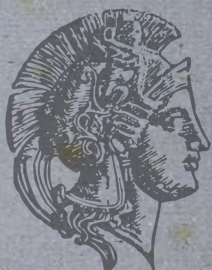
007000023491

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ